V A T R A

FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE
Apr.-Iunie 1974 XXIV, 2 78 FREIBURG-Germania
Nº 130 Erbprinzenstr.17 A

## DE ZECE MAI

Ziua de Zece Mai simboliza în România, mai presus de toate, momentele istorice prin care ţara îşi făurea destinul spre libertate. Alegându-şi un rege al lor, Românii au pus capăt epocii tragice când guvernanţii ţării erau trimişi dela Înalta Poartă; proclamând Regatul României, ei au afirmat principiul că forma de guvernământ şi regalitatea însăşi depind de voinţa poporului. Votând apoi pentru unirea provinciilor româneşti, după primul război mondiam, Românii au spus lumii că pe viitor ei înţeleg să-şi conducă singuri destinul şi să rămână la un loc toţi cei de un neam şi-o lege.

In toate aceste acte istorice principiul călăuzitor este ideia de libertate şi independenţă. Şi e firesc să fie aşa, pentrucă un popor se poate realiza în istorie numai dacă e liber. Exemplul clasic îl avem chiar în ţara noastră adoptivă. Statele Unite au ajuns în poziţia proeminentă de azi pentrucă şi-au înscris în Constituţie, şi în conştiinţa cetăţenilor, principiile de libertate religioasă, libertate de presă şi libertate individuală. Aceste idealuri au călăuzit pe Americani în războiul de independenţă, în războiul civil, în redactarea Constituţiei Federale, în politica internă şi externă.

Cauza libertăţii nu este însă un monopol american. Ea se identifică cu destinul omenirii în orice parte a lumii. Naţiunile şi indivizii aleargă după libertate pentrucă numai prin ea se pot realiza. Din libertate isvorăşte energia creatoare, prin libertate se manifestă inspiraţia scriitorilor şi numai în libertate se poate practica credinţa religioasă şi virtutea. Iată de ce, sărbătorind pe Zece Mai, inimile noastre sunt adânc îndurerate de soarta neamului românesc, căruia i s'a răpit ce avea mai scump: libertatea şi independenţa. Propagandişti zeloşi şi bine instruiţi ne îndoapă mereu cu aşa zisele "mari progrese" economice şi industriale din ţara de azi; cum ar zice poetul Topârceanu: "Lăudând în osanale mincinoasa lor splendoare". Progrese însă, în toate ramurile şi infinit mai mari, s'au făcut şi în lumea liberă; şi fără ajutorul cnutului: ba tocmai de aceea! De vor fi şi ceva progrese în viaţa economică a României -progrese ale căror efecte acolo nimeni nu le simte-, ele s'au făcut însă prin încătuşarea omului. Plata a fost prea mare, de aceea marfa nu ne impresionează.

Progresul pe care am vrea noi să-l vedem este altul:

Am vrea să vedem pe Români liberi în a se ruga lui Dumnezeu în biserica în care au fost botezaţi, fără control dela Departamentul Cultelor şi fără piedica de a transmite noilor generaţii cuvântul Evangheliei.

Am vrea să vedem pe Români liberi să-şi aleagă forma de guvernământ pe care o doresc, cu conducătorii pe cari îi cred ei vrednici.

Am vrea să vedem pe ţăranul şi muncitorul român liber să lucreze unde îi dictează interesul şi să folosească rodul muncii lui cum crede el mai bine.

Am vrea să vedem pe fiecare român bucurându-se de libertatea de a călători în ţară ori streinătate fără aprobare prealabilă din partea Securităţii.

Am vrea să vedem pe fraţii noştri din ţară vorbind între ei şi cu vizitatorii streini fără frica de a fi spionaţi ori denunţaţi autorităţilor şi fără pericolul de a fi pedepsiţi pentru vorbele ori gândurile lor.

Am vrea să vedem pe cetăţenii români liberi de a critica programele ori acţiunile partidului comunist şi căpeteniilor Statului.

Am vrea să vedem pe Români bucurându-se de produsele ţării lor şi scutiţi de a face coadă pentru o bucată de carne din vita pe care <u>ei</u> au hrănit-o sau pentru o pâine din grâul pe care <u>ei</u> l-au sămănat şi secerat.

Am vrea să vedem pe ţăranul român proprietar al petecului de pământ pe care îl lucrează cu sudoarea feţii lui.

Am vrea să vedem pe gazetarii şi scriitorii români dându-şi frâu liber imaginaţiei şi contemplaţiei creatoare, fără cenzură şi fără linii de gândire şi de stil decretate de guvern.

Am vrea să vedem în România un sistem de legi umane şi juste,cu aplicare egală celor mici şi celor mari,celor slabi şi celor tari.

Am vrea să vedem închisorile României rezervate pentru tâlhari,excroci şi criminali şi nu instrumente de teroare pentru adversarii politici.

Cu un cuvânt,am vrea să vedem şi în România aplicându-se principiul nemuritor enunţat de preşedintele Statelor Unite,Abraham Lincoln: "un guvern al întregului popor,ales de popor şi lucrând pentru popor".

Încrezători în justiţia dumnezeiască şi în evoluţia istorică imanentă, nu avem nicio îndoială că visurile noastre de azi,care în lumea liberă sunt de mult realitate,vor deveni realitate şi pentru ţara noastră.Libertatea poate fi temporar înăbuşită,dar nicio putere pământească nu-i în stare să şteargă din inima omului dorul de libertate.Libertatea este un dar dumnezeesc.Ea este ca Biserica,despre care Mântuitorul a asigurat că "nici porţile iadului nu o vor putea birui".

Episcop Valerian Trifa

<u>CÂMPUL LIBERTĂŢII</u> de Şt.O.Iosif

Un zvon din sat în sat străbate
Şi dă poporului curaj,
El pleacă'n valuri tulburate
Şi se îndreaptă către Blaj.

Sunt preoţi şi mireni, cu toţii
Mânaţi de-acelaş ideal -
In fruntea tuturora Moţii,
Mândria mândrului Ardeal.

Ei simt că'ntâia oară-i leagă
Un dor adânc de neam întreg,
Aleargă toţi să-l înţeleagă -
Şi cât de bine-l înţeleg!

Căci bat cincizeci de mii de piepturi,
Şi'n ele inimi româneşti
Cari strigă: "Libertate! Drepturi
Pe plaiurile strămoşeşti!..."

O, sfântă zi de sărbătoare!
Popor voinic din văi şi lunci,
Te-om mai vedea odată oare
Precum te-ai arătat atunci?

Povestea vremii ne învaţă
Că orice rană are leac,
Dar o'ntâmplare-aşa măreaţă
Zbucneşte-odată la un veac!

&& "<u>Comuniunea Românească</u>" ne informează că "<u>de la strămoşii noştri romani</u> am moştenit,mai ales,înclinarea nestăvilită a sufletului românesc de a lupta cu preţul vieţii pentru 'sfânta dreptate' atunci când ea este călcată în picioare"; dacă în toată publicaţia din Detroit nu găsim nici cel mai nevinovat protest împotriva iadului de nedreptăţi din România, e numai pentru a arăta că dl <u>Alexios</u>,directorul ei,n'are nimic comun cu romanii...

&& "Când moare un maestru,un creator,un întemeietor în orice domeniu, întotdeauna se iveşte primejdia ca opera lui să dispară - sau,dacă îşi mai prelungeşte existenţa,să sufere <u>alterări</u> cari sunt <u>chiar mai rele decât dispariţia ei</u>",mărturiseşte "<u>Ţara şi Exilul</u>".E vorba,numai,de simple constatări oneste de altfel; căci,de un început de căinţă,la dl Sima,n'ar putea fi vorba..

&& Se întreabă d-na <u>Maria Sabău</u>,în "<u>Acţiunea Românească</u>" a d-lui Cârjă (în al cărui comitet "naţional" este membră de frunte),"la uşa cui să batem?". Ci noi,ştiind-o membră şi în"parohia" trimisului sovrompatriarhiei "româneşti" la Sydney,pr.Găină (cu care o şi vedem pozată într'o fiţuică reseristă de pe acolo),credeam că,cel puţin personal,şi-a rezolvat problema...

&& Ne asigură <u>Eugen Barbu</u>,în "<u>România liberă</u>",că,"în ce ne priveşte,avem pe piaţă <u>cantităţi suficiente</u> de volume de poezie şi de proză": hambare întregi! Cât despre calitate,aceasta aşteaptă,de pe la un anume 23 August,neapăratul oxigen al libertăţii,în care să se poată desvolta...

&& Văitându-se că în România,ţara codrilor seculari,"hârtia este puţină şi scumpă","<u>Scânteia</u>"face apel la "preţuirea şi folosirea <u>deşeurilor</u>".In cadrul acestei noi campanii economice s'ar fi pus la cale,pe cât afirmă eternii "bine informaţi",recuperarea,prin consulatele reseriste,a întregului stoc de "Glasul patriei" şi "Tribuna României",prăpădit prin lumea largă...

"<u>Tribuna României</u>" publică "mesajele" de felicitare ale şefilor de Stat către preşedintele RSR-ului,Excelenţa sa Neculae.Nu vedem însă mesagiile miilor de morţi la Canal,Gherla,Piteşti,etc.: cei mai calificaţi să aprecieze "continuul progres" al ţării încăpute pe mâna agentului Rusiei...

&& Că ziua căderii în robie a ţării noastre ar fi,nici mai mult nici mai puţin,"sărbătoarea naţională a poporului român",e până şi părerea actualilor capi ai "bisericii strămoşeşti",cum vedem în "Buletinul oficial al Patriarhiei Române"(1966),pe care ni l-a trimis recent un cititor,- şi nu o "găselniţă" a sucursalei ei din Viena,sau dela Sibiu.Afirmă cu mâna pe cruce (crucea... lui!),cel furişat de regimul lui Marx ca "întâistătător" în altarul românesc al lui Isus:"La marea sa sărbătoare naţională... întregul popor românesc a adus prinos de cinstire şi recunoştinţă celor care au făcut istoricul act de la 23 August 1944,călăuzindu-l apoi spre înfăptuirile grandioase ce îndreptăţesc bucuria obştească a zilelor noastre.Actul istoric al eliberării ţării de sub jugul fascist a fost şi încununarea luptei îndelungate a poporului nostru pentru libertate naţională,dar şi izvorul împlinirii ulterioare a dreptelor sale năzuinţe de dreptate socială,de propăşire economică şi spirituală... Istoria ultimilor ani din viaţa Statului nostru are măreţie de epopee... Ceeace îndreptăţeşte entuziasmul generos cu care întreaga societate românească participă la procesul de desăvârşire a făuririi noii sale orânduiri sociale şi de Stat este înaltul umanism (!) care prezidează toate acţiunile şi iniţiativele conducătorilor înţelepţi ai RSR... Demnitatea persoanei umane a fost ridicată pe cea mai înaltă treaptă... Conştiinţa unanimă că această stare de lucruri... nu ar fi fost posibilă fără actul de la 23 August 1944 explică grandoarea simţămintelor de recunoştinţă şi de cinstire cu care poporul român îşi sărbătoreşte în fiecare an marea sa sărbătoare naţională".- Aşa grohăie "patriarhul" ţării răstignite,aşa ierarhii angajaţi,aşa misiţii lor din "răspândirile" în Australia,Americi,Paris,Viena,Stockholm.

Când vedem halul de decădere al atâtor prelaţi din ţară,şi al zeloşilor "misionari" ai Răului în lumea liberă,mai c'am ratifica părerea populară, care pretinde că,printre darurile ce se prezintă unui nou hirotonit,ar fi şi-un rât de porc...

&& In seara Vinerii Mari ne-au dus paşii în cimitirul unui sat la vreo 80 de chilometri de Paris,unde,într'un colţ din fund,se află mormântul,în adevăr părăsit,al unuia dintre cei mai sbuciumaţi ierarhi ai Bisericii Române Ortodoxe.In acest sătuc,pe care nu-l veţi găsi pe nicio hartă,s'a stins,acum zece ani,cel ce fusese episcop de Argeş,de Hotin şi Bălţi,mitropolit al Bucovinei şi al Transnistriei,membru în senatul României Mari.Din splendoarea palatelor,Visarion Puiu ajunsese într'o casă ţărănească,lipsită până şi de baie,trăind,se poate chiar spune,"din mila creştinilor",drămuită şi aceea de filtrul unor meschine interese."Colegii" din ţară l-ar fi vrut bucuroşi acolo,dar tot dintr'un josnic interes: de a slăbi moralul exilaţilor printr'o spectaculară primire a "fiului rătăcitor",cu al cărui nume să izbească apoi în meterezele de-aici.Dar bătrânul nu s'a dus.Iar,cu el mort,puternicii din ţară nu mai aveau ce face,aşa că rămâne să se odihnească sub lespedea fără flori dela Viels Maisons,la umbra unei cruci de pe care au început să se şteargă literele.

Era beznă când am plecat de-acolo.Din poartă am mai privit odată îndărăt: în liniştea misterioasă,parcă tot cimitirul se împărtăşea din lumina aprinsă pe mormântului mitropolitului strein,care,prin neaşteptata vizită "de-acasă",avusese norocul să nu rămână singur,într'un fund de lume,la o zi aşa mare.Ce-ar fi dacă spre Sfântă-Mărie,la zece ani dela plecarea bătrânului arhiereu,Românii din exil şi-ar da întâlnire la mormântul celui ce-a păstorit hotarele răsăritene ale viţei noastre româneşti?

&& Afirmam undeva că Biblia lui Şerban s'ar fi tipărit pe credit,de vreme ce-a trebuit s'o plătească urmaşul Brâncoveanu.Spusa era doar din memorie, căci nouă,celor ce n'avem legături cu vătafii ocupaţiei,accesul la documente nu ne este posibil,iar rarităţi ca faimoasa biblie e greu să se găsească în streinătate.Iată insă că,sezisând lipsa,"Credinţa" ne vine gentil în ajutor, publicând întreaga predoslovie - din care se vede că,în adevăr,memoria nu ne înşelase.E drept că lămurirea s'a însoţit de nişte termeni grăjdăreşti; dar, altfel,cum ar fi putut revista să-şi etaleze arama "spiritualităţii ortodoxe", cu care se făleşte în subtitlu?...

&& Susţine Ceauşescu că "este necesar să se asigure poporului palestinean dreptul la autodeterminare".Şi... poporului român,de ce nu?...

...

MIHAI VITEAZUL,către comisarii împărăteşti din Ardeal: Gonind din Scaun pe Ieremia Vodă şi luând ţara în stăpânire,am crezut că trebuie să ieau şi rămăşiţele războiului,şi l-am urmărit pe Ieremia acela cu armele până la hotarele Podoliei.Şi,prinzându-l în cale din fuga lui,am bătut oştile cu omor mare.El însuşi şi-a căutat mântuirea în fugă,împreună cu Sigismund Bathory,trecând apa Nistrului.Acuma deci,îndeplinind aceste lucruri cu noroc, cu ajutorul lui Dumnezeu,şi săvârşind cu ostenelile mele ce trebuia pentru mântuirea creştinătăţii,avem ţara aceasta toată supt puterea Măriei Sale.
Acuma numai de atâta ne ţinem ca,împărţind pretutindeni oştile noastre, să silim pe locuitori la supunere.Şi nu vom mai zăbovi aici mai multă vreme, ci ne vom întoarce îndată în Ardeal pentru a pune la cale celelalte lucruri, şi ne şi găsim pe drum.De aceea am voit să vă aduc la cunoştinţă acestea domniilor voastre,ca să înţelegeţi că nu lăsăm la o parte nimic din ce priveşte mântuirea şi înaintarea foloaselor creştinătăţii.Altfel dorim să fiţi domniile voastre sănătoşi.- Din lagărul nostru la hotarele Moldovei,lângă cetatea Hotinului,pe apa Nistrului, 20 Mai 1600.

## D O I N Ă

Alei Doamne Dumnezeu,
Auzi-mi şi glasul meu!
Glasul meu,durerea mea
Amarul şi jalea grea!
Frunză verde foi uscate,
În ţară nu e dreptate,
Foc şi pară'n lung şi'n lat
Pentr'un câine blestemat,
Pentru vodă cel hain,
Ceuaş-Vodă cel fieros,
Cu cei mari prietenos,
Cu cei mititei câinos.

Sărăcit şi prăpădit,
Tare mi's sărac lipit!
Fără casă,
fără masă,
Nici pământ,nici dobitoace,
Mă mir,Doamne,ce m'oi face.
Fără horn şi fără loc,
Cu ulcica goală'n foc.
Doamne,du-l şi-l du departe,
S'aibă dracul de el parte!
Doamne,du-l şi-l du mereu,
Să pot răsufla şi eu!

&& Pr.D.Em.Popa a botezat Sâmbătă 22 Iunie,în capela Universităţii din Freiburg,pe Aurelia-Carin-Nina-Ioana Linţa,al doilea vlăstar al familiei Thorgerd şi Adam Linţa,veniţi anume dela Tübingen.Naşă,d-ra Nina Miron.

+ La 6 Sept.1970 a pierit într'un accident de maşină,la 81 ani,prof. Dimitrie Beratti dela Roma,născut în Albania.
+ A murit la Modena(Italia),la 10 Iulie 1973,în urma unei operaţii, dr.Alexandru Iancu,timişorean.Avea 58 de ani.
+ In ziua de Paşti s'a stins lângă Barcelona,după o lungă şi foarte grea suferinţă,d-na Elvira Sima.Pentru sufletul ei bun,şi pentru Platon Chirnoagă, "general al armatei regale române",părintele protopop D.Em.Popa a slujit un parastas la Freiburg,Duminică 28 Aprilie.
+ In seara de 12 Mai a decedat la Bucureşti,în vârstă de 57 ani,după "două decenii de prigoană îndurată în temniţele celor fără Dumnezeu,pentru credinţa lui neclintită în învierea Neamului Românesc",Atanasie Papanace.
+ La 21 Mai a fost înmormântat,la Dragoslavele,preotul Ioan Răuţescu, istoric şi literat,slujitor al bisericii locale timp de 54 ani.
+ In aceeaşi zi a fost îngropat,la Curtea de Argeş,prof.N.Tănăsescu.
+ La 2 Iunie a pierit într'un accident de aviaţie,la Rastatt,tânărul Clemens Neaga.Avea numai 20 de ani.A fost înmormântat la 6 Iunie.

&& La Roma a vorbit la 26 Martie,în cadrul Societăţii Academice Române, prof.Ignazio Beldelli dela Universitatea locală,care a prezentat volumul Studi Romeni de prof.Giuliano Bonfante.Au mai vorbit prof.M.Popescu şi autorul.
- In acelaş cadru a vorbit la 28 Mai,în sala "Dante Alighieri"(Palazzo Firenze),dl Vintilă Horia,despre "Meditazioni italiane di un romeno di Roma".

&& Remarcă Prezzolini,în "Borghese",că "războiul pe care automobilul îl face oamenilor ucise,numai în 1971, 250.000 persoane şi răni 7.500.000. Şi totuşi nu există nicio ligă pentru suprimarea automobilului,în timp ce există atâtea pentru suprimarea războaielor.Nu există nici prelaţi cari să se roage pentru sfârşitul flagelului automobilistic"...

## MĂRTURII PENTRU ISTORIE

Veacul nostru a cunoscut mari războaie şi revoluţii,care au răsturnat multe stări.S'au prăbuşit imperii şi aşezări ce durau de secole.Războaiele mondiale au distrus zeci de milioane de vieţi,iar revoluţia bolşevică şi anexele ei au produs alt sguduitor număr de victime nevinovate.O treime din populaţia globului se află azi sub stăpânire comunistă,în care omul e redus, prin silnicie,la starea de sclavie.Popoare întregi au pierdut libertatea şi sunt constrânse să trăiască în orbita tiranică a imperiului sovietic, distrugător de suflete şi spoliator de bunuri.

Istoria cinstită a oricărei epoci e greu s'o scrie contemporanii,lipsiţi de o documentaţie completă şi înclinaţi spre părtinire; răstălmăcirea ei a ajuns azi o practică curentă,mai ales în ţările marxiste.Judecata ultimă a acestui ev nenorocit revine generaţiilor viitoare.Cu trecerea vremii,adevărul iese la iveală întreg şi pur.Interesele vinovate şi fanatismele ideologice,care au deslănţuit aceste cataclisme,vor dispărea până atunci.Contemporanii pot raporta cinstit împrejurările la care au fost martori,dar fără postură de "istorici".

După atâtea sguduiri şi jertfe,omenirea dezorientată îşi caută încă drumul către o pace dreaptă,cu libertate pentru toţi,dar fără mulţi sorţi de reuşită,căci cancerul comunist îi roade neîncetat puterea de viaţă şi de creaţie.Lumii libere îi lipseşte viziunea limpede şi curajul cu care să poată înfrunta flagelul.Prin acomodări iluzorii contra realităţii evidente se lărgeşte de fapt drumul conspiraţiei comuniste,iar prin masive ajutoare materiale şi tehnice,acordate larg statelor cu regim comunist,li se consolidează situaţia economică,salvându-le dela prăbuşirea cauzată de caracterul utopic al sistemului colectivist.

Şi poporul român a avut şi are de îndurat multe nenorociri în această vitregă epocă.El are dreptul să cunoască cauzele nefericirilor abătute asupra lui.Orice român,în măsură să aducă o contribuţie în acest sens,este dator s'o facă.Aceste mărturii vor cimenta adevărul istoric şi vor fixa pentru totdeauna răspunderile în faţa posterităţii.

Cu aceste gânduri aduc şi eu o modestă mărturie despre viaţa şi lupta unui mare naţionalist român,Ilie Gârneaţă.L-am cunoscut personal în anul 1925, în timpul Mişcării Studenţeşti.Apoi ne-am întâlnit de multe ori,în ţară şi în exil.Ca fire şi înfăţişare,era un autentic moldovean.Născut în judeţul Dorohoi,în persoana lui se îmbinau armonios însuşirile locuitorilor din regiune,cari duceau încă o viaţă patriarhală.Oamenii din nordul Moldovei erau aşa cum îi zugrăvise Dimitrie Cantemir în "Descrierea Moldovei": blajini şi prietenoşi,simţitori şi măsuraţi la vorbă,săritori la nevoie,naturali şi deschişi la suflet.Ilie Gârneaţă,de treabă şi modest,radia o omenie firească şi senină.De aceea,prieteni şi cunoscuţi îi spuneau cu drag "Bădia Gârneaţă".

Flăcău de 18 ani la isbucnirea Războiului Intregirii,el se înscrie printre primii voluntari.După absolvirea şcoalei de ofiţeri de rezervă dela Botoşani este trimis pe front,unde a luptat până la terminarea ostilităţilor. Demobilizat,se înscrie ca student la Facultatea de Drept din Iaşi.

Abia începuse studiile universitare,când un pericol mortal ameninţa ţara de curând întregită.In 1919 comunismul ia cu forţa puterea politică la Budapesta,iar în ţară ridică capul,sprijinit de Moscova.Infiltraţia era mult mai intensă în Basarabia şi Moldova.La Universitatea din Iaşi,agenţii comunişti reuşiseră să consolideze puternice nucleie,în deosebi printre studenţii alogeni,din care mulţi erau proaspeţi refugiaţi din Rusia.Aceştia provocau agitaţii în fabrici,unde paralizau producţia.La atelierele dela Nicolina chiar se arborase steagul roşu,cu secera şi ciocanul.Situaţia s'a înrăutăţit după alegerile din Noembrie 1919,primele din România Mare.Făcute pe baza votului universal,rezultatul lor vădea lipsa de experienţă politică a maselor,chemate pentru prima oară în faţa urnelor.Partide noi şi-au făcut apariţia peste noapte,cu programe demagogice,şi mulţi nepregătiţi au fost aleşi în Parlamentul ţării întregite,căruia îi revenea marea sarcină de a pune temelii solide noului Stat Român.In timp ce ţara era subminată de bolşevici,aleşii naţiunii îşi pierdeau vremea în sterile lupte partizane,din care nu putea să iasă decât un guvern neputincios.Doctorul N.Lupu,ministrul de Interne,care totdeauna a avut fumuri socialiste,tolera agitaţiile celor ce proclamau că "lumina vine dela răsărit".

Românii conştienţi,din toate straturile sociale,n'au întârziat să reacţioneze cu vigoare împotriva acestei alunecări în anarhia roşie.Muncitori, studenţi,intelectuali şi ţărani s'au alăturat în toată ţara,formând organizaţii de luptă.La Iaşi,muncitorul Constantin Pancu creiază "Garda Conştiinţei Naţionale",care dă o luptă frontală contra formaţiilor moscovite.Ilie Gârneaţă participă cu dârzenie la această aspră confruntare,împreună cu un mare număr de studenţi,printre care se distingea Corneliu Zelea Codreanu dela Drept,care desfăşura în acelaş timp o acţiune hotărîtă la Universitate împotriva anumitor profesori şi studenţi contaminaţi.

Mi-aduc aminte de un episod din primăvara anului 1920,pe când eram elev la Liceul Internat "C.Negruzzi" din Iaşi.Acţiunea anticomunistă dusă de studenţi era privită cu multă simpatie de elevi.Trecând peste regulamentul şcolii,am luat parte la o mare întrunire populară,organizată de C.Pancu.Pe un teren viran dela Nicolina s'au adunat zeci de mii de oameni,pentru a demonstra public contra pericolului comunist şi a protesta contra nemaipomenitei barbarii deslănţuită peste Nistru.Poporul nostru,paşnic şi omenos, era uluit de sângele ce curgea acolo în valuri,pe urma crimelor regimului lui Lenin.Lugubrele ecouri ajungeau până la noi.Maxim Gorki,socialist de dinainte de "revoluţie",îl compara pe Lenin,în ziarul său ce apărea la Petrograd,cu Ivan cel Groaznic.La Nicolina l-am auzit vorbind şi pe Codreanu.

Nu după mult timp,generalul Alexandru Averescu,învingătorul dela Mărăşti,a venit în fruntea guvernului.Faptul a răscolit din adâncuri încrederea şi patriotismul românilor,care -intelectuali,ţărani,muncitori- luptaseră cu toţii în război.La alegerile ce-au urmat,prestigiul generalului a măturat puzderia de grupuri marxist-leniniste,aciuate ca o pecingine pe trupul sănătos al ţării.Măsurile luate apoi de guvern au lichidat pentru multă vreme avântul "revoluţionarilor".Dar agentura comunistă,alimentată de Moscova,n'a dispărut,ci s'a dat numai la fund,stând la pândă cu aceleaşi obiective: distrugerea ordinei politice,sociale şi morale,cu pierderea independenţei în favoarea Rusiei; ea se bucura de unele complicităţi politice şi toleranţe tacite,rămânând mai departe un pericol potenţial.

Meritul de a fi dat alarma contra pericolului comunist revine incontestabil tineretului universitar,care timp de douăzeci de ani n'a pregetat o clipă să lupte împotriva funestei ameninţări.Clarvăzătorul instinct naţional al tineretului a desluşit dela început amploarea complotului comunist contra ţării.Mişcarea Studenţească,isbucnită vulcanic în 1922,a fost potenţată de acest instinct naţional,nealterat de influenţe pernicioase.Ilie Gârneaţă a fost dela început prezent în această luptă.Aproape toţi conducătorii Mişcării Studenţeşti fuseseră voluntari în timpul războiului şi primiseră pe front botezul focului. Ion Simionescu,Constantin Dănulescu,Napoleon Creţu dela Bucureşti; Corneliu Codreanu,Ilie Gârneaţă dela Iaşi; Tudose Popescu dela Cernăuţi - şi alţii,fruntaşi în lupta studenţească,aduceau cu ei,în această nouă încleştare,idealismul şi curajul câştigat în tranşee.Se poate afirma temeinic că,prin ei,"generaţia războiului" s'a continuat cu "generaţia dela 1922".Mişcarea Studenţească s'a situat la nivelul marilor destine ale neamului,mai presus de politica curentă de expediente şi compromisuri. De aceea ea a putut înmănunchia întreagă studenţimea în cele două decenii de Românie Mare.

Motorul acţiunii l-au constituit organizaţiile studenţeşti din toate centrele universitare.In 1925,toate aceste organizaţii s'au grupat în una singură pe întreaga ţară,înfiinţând "Uniunea Naţională a Studenţilor Români Creştini".Ca preşedinte al centrului studenţesc Iaşi,Ilie Gârneaţă a participat la discuţiile premergătoare,care au avut loc la Bucureşti,în subsolul palatului mediciniştilor,atunci în construcţie.Şedinţele au fost prezidate de Constantin Dănulescu,preşedintele centrului studenţesc Bucureşti,în calitate de gazdă.Delegat al aceluiaşi centru,am participat la toate aceste şedinţe şi discuţii,având astfel prilejul să-l cunosc mai de aproape pe Ilie Gârneaţă şi să-i apreciez marile calităţi de român şi om cumpănit.Multe din ideile şi propunerile lui au fost acceptate de delegaţi şi se pot regăsi astăzi în textul documentelor respective.

Prin înfiinţarea Uniunii,Mişcarea Studenţească a căpătat un caracter organizat şi permanent,iar studenţimea s'a putut face ascultată de autorităţile universitare şi de Stat.Centrele Studenţeşti au obţinut şi ele recu-

noaştere legală dela Senatele Universitare,cum şi calitatea de persoane juridice.Uniunea a putut obţine dela guvernele succesive aprobarea ţinerii congreselor sale.Ele au avut loc la Iaşi în 1926,Oradea Mare(1927),Craiova (1929),Brăila (1930),Sibiu(1931),Braşov(1932),Băile Herculane(1933) şi la Târgul Mureş în 1936.Aceste congrese au devenit date memorabile în istoria neamului românesc.Ele au făcut indestructibila sudură în tineretul universitar român din toate provinciile,proaspăt întrunite într'un singur stat. Numărul masiv de participanţi,veniţi cu trenuri speciale,atmosfera de cald patriotism,desbaterile serioase ale problemelor naţionale,manifestările culturale şi folclorice,participarea unor distinşi fruntaşi din diferitele sectoare ale vieţii naţionale,- toate aceste strălucite atribute ale Congreselor Generale Studenţeşti au încrustat pe totdeauna vrednicia tineretului cărturar al României Mari.

Congresul dela Iaşi,1926,a deschis şirul acestor mărețe manifestări naţionale.Ilie Gârneaţă a organizat primirea a peste zece mii de studenţi, veniţi din toate unghiurile ţării.Ţinerea acestui congres,de proporţiile adunărilor naţionale dela Islaz,Blaj(1848) şi Alba Iulia(1919),a fost înlesnită de sprijinul dat de Octavian Goga,atunci ministru de Interne în guvernul Averescu.Impotriva multor rezistenţe oculte şi a puternice opoziţii politice,el şi-a asumat întreaga răspundere şi a aprobat ţinerea lui,deschizând astfel drumul celorlalte şapte congrese ce-au urmat.Goga înţelesese bine spiritul şi sensul Mişcării Studenţeşti.In articolele lui,publicate în anii 1922-1926 în ziarul său "Ţara noastră" din Cluj,el a lămurit,într'o măiastră limbă românească,cauzele profunde ale acţiunii tineretului universitar şi dovedit validitatea naţională a dezideratelor studenţeşti.Aceste articole,reunite într'un volum intitulat "Mustul care fierbe",constituie o splendidă caracterizare a naţionalismului activ al tineretului academic român între cele două războaie mondiale.

Congresul dela Iaşi a fost prezidat de d-rul C.Dănulescu,primul preşedinte al Uniunii recent înfiinţată,asistat de Ilie Gârneaţă.Şedinţele s'au ţinut la Teatrul Naţional,iar deschiderea a fost precedată de un Te Deum la Mitropolie,oficiat de însuşi mitropolitul Moldovei.La deschidere au participat toate oficialităţile religioase,civile şi militare,cum şi numeroşi invitaţi dintre fruntaşii vieţii sociale şi naţionale din Iaşi.Desbaterile au durat trei zile.Moţiunea votată la sfârşit propunea soluţii limpezi, inspirate de o adâncă dragoste de neam şi ţară.Profesorul A.C.Cuza dela Universitatea locală,doctrinar al naţionalismului românesc,a ţinut în timpul congresului o conferinţă despre Simion Bărnuţiu,întemeietor al curentului naţionalist la Universitatea din Iaşi.

Congresele studenţeşti ce-au urmat s'au desfăşurat cu aceeaşi măreţie şi entuziasm.Istoria lor amănunţită se va scrie cândva.Ea va constitui un capitol de onoare în istoria neamului.

Paralel cu participarea activă în Mişcarea Studenţească,Ilie Gârneaţă a luptat dârz în organizaţiile politice naţionaliste.Dela înfiinţarea,în 1923,a "Ligii Apărării Naţionale Creştine" de sub conducerea prof.A.C.Cuza, până în 1927,a activat cu convingere şi destoinicie în această organizaţie. Părăsind Liga în acel an,împreună cu Corneliu Codreanu,a luat parte la fundarea "Legiunii Arhanghelul Mihail",în care a continuat lupta până la sfârşitul vieţii.La înfiinţarea,în 1930,a "Gărzii de Fier",ca braţ politic al Legiunii,Ilie Gârneaţă activează politic în cadrul ei şi este unul dintre fruntaşii cei mai respectaţi.Alesele calităţi care l-au promovat printre conducătorii Mişcării Studenţeşti,l-au ridicat şi în ierarhia Legiunii.

In anul 1935 s'a constituit la Bucureşti "Asociaţia Generaţiei Mişcării Studenţeşti",formată din foşti conducători ai organizaţiilor respective, intraţi acum în viaţa socială şi profesională.Ilie Gârneaţă a fost unul din membrii fondatori şi a fost ales în comitetul de conducere al noii organizaţii,sub preşedinţia lui Ion Moţa.După moartea lui Ion Moţa,Ilie Gârneaţă a fost ales,în 1937,preşedinte al organizaţiei.

Lupta pe plan politic a lui Ilie Gârneaţă se confundă cu lupta dusă de organizaţia din care făcea parte.Istoria ei se cunoaşte deja în parte - şi se va cunoaşte,cândva,în întregime.Această luptă a fost de un eroism tragic, împins până la sacrificiul de sine.Posteritatea nepărtinitoare va aşeza pe Ilie Gârneaţă printre eroii neamului.

Gheorghe Popescu Botoşani

CALENDAR NAȚIONAL

1 Apr.1784: Horia e primit în audiență de împăratul Iosif II.

1/14 Apr.1904: Carol I vorbește la Academia Română în apărarea limbii: "De ce să ne ferim de aceste locuțiuni vechi,cu obârșie așa de curată ca aceea a liturghiei și letopisețelor țării și care nici măcar arhaisme nu sunt,de oarece le întâlnim în limba bisericii și a poporului? Mult mai de temut sunt aceste neologisme sterpe,cu formă și înțeles pocite,care nu aduc nicio idee nouă,ci isgonesc numai cuvinte curat românești,spre a le înlocui cu altele străine,cu înțeles absolut identic,ca spre pildă: avansare în loc de înaintare,voiaj în loc de călătorie".

4 Apr.1601: Mihai Viteazul se întoarce dela Praga la Viena,de unde la 29 Aprilie pleacă spre Transilvania.

4 Apr.1904: Se înființează,la Chișinău,Soc.Ist.Arheologică Bisericească.

5 Apr.1933: Moare,la 85 de ani,Zamfir Arbore.

4 Apr.1944: Bucureștiul bombardat oribil de aviația americană.

5 Apr.1934: La București,Tribunalul Militar Special,compus din 6 generali, achită Mișcarea Legionară de acuzația de a fi ucis pe I.G.Duca.

6 Apr.304: Episcopul Irineu din Sirmium e aruncat în Sava.

7 Apr.1903: Se naște,la Roznov(Neamț),Grigore Cugler-Apunake.

10 Apr.1674: Miron Costin e primit în audiență de Ioan Sobieski.

9 Apr.304: Martiriul Sfântului Dumitru,la Sirmium(în Jugoslavia de azi).

11 Apr.1744: Moare la Paris,la 34 ani,Antioh Cantemir.

12 Apr.1204: Cruciații cuprind Constantinopolul.

17 Apr.1888: Se instalează clopotul cel mare al Mitropoliei din București, turnat la Budapesta din cel vechi(1613) și din tunurile luate dela turci. Are 8142 chilograme, 3.41 metri înălțime și 1.96 metri diametru.

17 Apr.1964: Moare artistul George Vraca.

20 Apr.1828: Se naște dr. Carol Davilla. + 1884.

21 Apr.1856: Intr'o scrisoare din Londra către Nicola Fabrizi,pribeag și el,la Malta,Mazzini confirmă drepturile Românilor asupra Transilvaniei, Basarabiei și Bucovinei.

22 Apr.1602: Stroe Buzescu se întâlnește la Viena cu arhiducele Matei, fratele împăratului Rudolf II,pe care-l roagă să-i pună la dispoziție ajutorul făgăduit lui Radu Șerban.

22 Apr.1797: Se naște Iosafat Snagoveanul.

22 Apr.1850: Se naște Veronica Micle(născută Câmpeanu,la Năsăud).

24 Apr.1927: Apare,la Vârșeț,"Nădejdea",publicație a Românilor din Banatul înstreinat.

29 Apr.1699: Dimitrie Cantemir se căsătorește,la Iași,cu fiica lui Șerban Cantacuzino,Casandra.

29 Apr.1814: Alexandru I acordă Basarabiei autonomie națională.

1 Mai 1826: Dinicu Golescu înființează,la conacul său dela Golești, "o școală slobodă obștească,unde pot merge fiii nobleței,ai norodului,și măcar robi,pământeni și străini,pentru limba românească,nemțească,grecească, latinească și italienească".Elevii învățau "făr'de nicio plată...,așișderea și fetele,care pe lângă învățătură mai deprindeau și câte lucruri sunt trebuincioase a știe o muiere,cum de a împleti,de a coase și alte asemenea".

3 Mai 1502: "Și încă am dăruit domnia mea sfintei mânăstiri - Govora - și din județul Gilort câte patru burdufuri de brânză și câte șase cașuri și mertic din casa domnească câte 3000 aspri".

3 Mai 1675: Incepe călătoria Spătarului Milescu în China,term.la 5.1.1678.

7 Mai 1612: Impăratul Austriei,Matei,scrie sultanului Ahmet I,cu rugămintea să repună pe Radu Șerban pe tronul Munteniei.

7-25 Mai 1894: Procesul Memorandului,la Cluj.

7 Mai 1920: Moare C.Dobrogeanu-Gherea,la 65 de ani.

9 Mai 1924: Corneliu Codreanu deschide la Ungheni,pe Prut,prima tabără de muncă voluntară din lume.

11 Mai 1713: Moare,la 31 ani,Doamna Casandra,soția lui D.Cantemir.

11 Mai 1849: Moare Ștefan Ludwig Roth - n.1796.

11 Mai 1886: Se inaugurează,la București,statuia lui Gheorghe Lazăr.

14 Mai 1945: Moare Gh.Popa-Liseanu - n.1866.

15 Mai 1884: Se naște Octav Botez. + 1943.

15 Mai 1896: Moare Victor Vlad Delamarina, n.1870.
15 Mai 1922: Moare, la 57 ani, preot dr. Ioan Sârbu, istoric. E îngropat în curtea bisericii din Rudăria (Banat).
16 Mai 1953: Moare la New York, în pribegie, gen. N. Rădescu.
18 Mai 1888: Se naşte Eugeniu Speranţia. + 1972.

19 Mai 1866: Gheorghe Pomuţ e înaintat general al armatei americane.
19 Mai 1913: Se inaugurează, la Piatra Neamţ, statuia lui Kogălniceanu.
22 Mai 334 a.C.: Alexandru Macedon bate pe Perşi la Granic.
24 Mai 1944: Moare N. Petraşcu - n.1859.
25 Mai 1827: Data brevetului francez n.3208, atribuit lui Petrache Poenaru pentru invenţia "unui condei portăreţ fără sfârşit, alimentându-se însuşi cu cerneală" (Al. Odobescu): e vorba de strămoşul stiloului.
27 Mai 1862: Se naşte folcloristul Al. Voevidca. + 6 Iunie 1931.
29 Mai 1945: Moare Mihail Sebastian, n.1907.
30 Mai 1840: Se naşte, la Mărăcineni (Buzău), căpitanul Walter Mărăcineanu.
31 Mai 1924: Atrocităţile poliţiei "liberale" din Iaşi contra studenţilor ce lucrau la grădina d-nei Ghica.

6 Iunie 1894: Se naşte, în Selişte (Banat), Sabin Drăgoi.
9 Iunie 1856: Apare, în "Steaua Dunării", Hora Unirii.
10 Iunie 1853: Se naşte, la Reteag (pe Someş), Ion Pop-Reteganul. + 3.4.1905.
22 Iunie 1864: Se naşte, la Şiria (Arad), Ion Rusu-Şirianu. + 12.12.1909, Buc.
23 Iunie 1711: Petru cel Mare la Iaşi.
28 Iunie 1529: Moare, tânără, Doamna Maria, prima soţie a lui Petru Rareş.
30 Iunie 1909: Se naşte, la Ploeşti, compozitorul Paul Constantinescu. Moare la 20 Dec. 1963.

HORA de Radu Gyr

Se roteşte albă, românească horă
cu opincă dacă şi călcâi latin,
din străfundul nopţii până'n auroră,
de la Detunata până la Măcin.

Horă peste neguri, flăcări şi bejenii,
spre amiezi din crânceni codri seculari,
calcă pe luceferi, veacuri şi milenii,
despicând azurul către piscuri tari.

Din furtuni luându-şi largi cadenţe încă,
vremea inelând-o'n generaţii noi,
umăr lângă umăr, stâncă lângă stâncă,
hora curge straşnic şi'nstelat şuvoi.

Hora noastră'ncepe de la Argidava,
suie viitorul în sublim urcuş,
spulberă cu talpa păclele şi pleava,
pururi legănată de-un străbun urcuş.

Cobză-i e pădurea, bărăganul: naiul
şi lăută: marea inimă de foc.
Cu sumane, bunde şi căciuli cât raiul
scapără Parângul şi Ceahlău'n joc.

Unde-un pas puternic a bătut moşneagul,
bat nepoţii patru. Dacă un bunic
s'a fost rupt din horă, cinci refac şiragul,
de-a tăcut o scripcă, şapte'n loc îi zic...

Cearcăn de lumină, lanţ care n'apune,
vine din adâncuri, merge'n necuprins,
roată renăscută din rotiri străbune,
ca un veşnic soare, niciodată stins.

&& Societatea de Limba Română din Banatul înstreinat a avut la 27 Aprilie adunarea generală, la Becicherec. După darea de seamă, şi meritatele elogii aduse d-lui prof. Radu Flora, care a condus-o timp de 12 ani, s'a ales noul comitet, în frunte cu prof. Emil Filip, vicepreşedinţi Traian Doban şi Ion Bălan, secretar Lia Secoşan, casier Teodor Şandru, iar în comitet Todor Muntean, Felicia Petrovici, Radu Flora şi Trăilă Spăriosu.

- Intre 20-27 Aprilie s'au desfăşurat, la Alibunar, "zilele de teatru ale românilor" din Banatul înstreinat (Jugoslavia). Au concurat teatrele de amatori sau secţiile de dramă din Uzdin, Coştei, Ecica, Iancov Most, Voivodinţ, Satu Nou şi Seleuş, cum şi ansamblurile de copii din Locve, Uzdin, Torac (Begheiţi), Nicolinţ şi Vladimirovăţ. Marele premiu -30.000 dinari- a fost cucerit de teatrul din Uzdin, urmat de teatrele din Coştei, Seleuş, Satu Nou.

&& Citim, în autobiografia lui Albrecht Dürer, că tatăl său se născuse la 1427 în sătucul Eytas din Crişana, "nu departe de un mic orăşel numit Ghiula", astăzi centrul Românilor din partea Crişanei rămasă la unguri, "cale de opt mile de Oradea Mare". La Ghiula venise, de copil, bunicul său. Un unchi al celebrului pictor, Johannes Dürer, a fost preot în Oradea, unde "a rămas mai bine de 30 de ani".

## PE PLAIURI MUSCELENE

VISCOLUL. Cu raniţa încărcată doldora urc încet poteca.Ţinta mea,pentru azi,e stâna din plaiul lui Pătru.De acolo,am de gând să merg în Piatra Craiului,să trec pe la Lanţuri peretele vestic,să cobor la Vlăduşca şi,apoi, vom mai vedea,fiindcă am de unde alege: s'o iau pe la Prăpăstii,ca să ies în Zărneşti,sau s'o apuc pe fosta graniţă şi să ajung la Giuvala.Calea este cam de ocol,dar,de data asta,vreau să fac ceva mai deosebit.Drumurile prin lumea de basme a Carpaţilor româneşti te răsplătesc întotdeauna pentru osteneala ce-ţi dai să le străbaţi,dar acesta mai mult ca oricare altul.

Un ţăran,cu băiatul lui şi cu doi cai,duşi de dârlogi,mă ajung din urmă. Ne dăm bineţe,aşa cum este obiceiul pe la noi.

– Dă'ncoa raniţa,s'o pun pe cal.O să vă fie mai uşor şi o să ne ţinem de urît,până unde ne vom despărţi.– Primesc cu bucurie şi,uşurat de povară,calc sprinten mai departe,alături de gazda sacului meu.Intrăm în vorbă,şi aşa aflu că vom fi tovarăşi de călătorie o bună bucată de timp,căci omul avea de dus sare şi mălai la stâna din Dracsinu.

– Drumul e frumos,nu am nicio grabă şi,aşa,am luat şi băiatul cu mine, pentru a-i face o bucurie.De altfel,nici nu a fost chip să scap de el.

Tonul vorbirii şi privirile drăgăstoase,ce le arunca copilului,îmi spuneau că ar fi fost în stare să-l ducă şi până la capătul pământului,spre a-i face o plăcere.Nici eu n'aş fi putut să nu-i ascult ruga,căci era un băeţel drăguţ,ca de vreo opt-nouă ani,vioi ca o veveriţă.Incet,încet,aflu totul despre tovarăşul meu: câte oi are în Dracsinu,cât lapte dau vacile de acasă, cât de buni sunt caii lui,care din ei trage mai bine,în ce clasă e fiecare din copiii lui.N'a trecut nici o jumătate de oră şi mi se pare că l-aş cunoaşte pe omul de lângă mine de mulţi ani.Fără să băgăm de seamă,ieşim din pădurea de brad şi dăm în golul de munte.Curând ajungem la stână,unde baciul ne primeşte cu proverbiala ospitalitate românească.

Stăm aşezaţi pe scaune improvizate în jurul măsuţei joase.Baciul,un bărbat chipeş,svelt şi puternic,se dovedeşte a fi glumeţ fără pereche.Până să răstoarne mămăliga dinaintea noastră,ne serveşte atâtea znoave,că ne curg lacrimile de râs.Lângă mămăliga tăiată în felii respectabile,pune bucăţi frumoase de brânză de burduf şi o tigaie pe trei picioare,plină cu un balmuş minunat.Nu ne lăsăm rugaţi de două ori,căci ne este o foame de lup.Balmeşul ne dă de lucru,căci,în timp ce un capăt alunecă pe gât,ajutat din urmă de o înghiţitură de mămăligă,celălalt capăt e încă în tigaie,legat de fire groase şi elastice.Mâncarea e gustoasă şi grasă,motiv temeinic ca să scot din raniţă o sticlă cu ţuică de Muscel,spre a-i cerceta mai de aproape conţinutul.Sticla face înconjurul mesei şi toţi,care o lasă să curgă gâlgâind pe gât,declară cu mâna pe inimă că într'adevăr e bună,ceeace mă face să răsuflu uşurat.

Glume şi voie bună.Băiatul a adormit învelit în cojoc.S'a întunecat de mult.Ieşim în uşa stânii.Roua a şi căzut,şi acoperă ca o pulbere de nestemate ierburile din jur.Luna plină aruncă peste această lume a înălţimilor o lumină aproape nefirească,ca o mantie de argint.Oile dorm în târlă,înghesuite una în alta,ca nişte ghemotoace mari de lână.De undeva,din pădurea încremenită, se aude strigătul unei păsări de noapte.Câinii,Dumnezeu ştie de ce,se reped lătrând spre o margine a plaiului.Ciobanii strigă şi dau chiote.După un timp, gălăgia stârnită de dulăi se potoleşte şi se face din nou linişte.) oaie tuşeşte ca un bătrân fumător ofticos.Din adâncuri se aude vâjâitul nenumăratelor căderi de apă ale pâraielor din jur.Privim norii ce se târăsc leneşi prin faţa lunii.Au o culoare ciudată.Baciul întrerupe tăcerea.

– N'o să aveţi mâine vreme bună; cerul e ca burta gâştii.Eu vă sfătuesc să rămâneţi aci.Timpul se va schimba în rău.– Cât de frumos a ştiut ciobanul să descrie înfăţişarea cerului numai în câteva cuvinte! Şi are dreptate: ca formă,culoare şi aşezare,norii se aseamănă cu fulgii de pe burta gâştii.

– Ei,aşi! Doar n'o să se strice atât de rău vremea,acum în luna lui August. Niţică ploaie,o leaoă de ceaţă n'ar să ne sperie pe noi,care sântem învăţaţi cu muntele.In afară de asta,cunosc bine potecile.

– Şi eu merg mai departe,că şi eu cunosc drumurile bine.N'o să ne rătăcim pe sus.Până la stâna din Dracsinu vom fi împreună.–

Intrăm în stână.Eu mă înfăşur în pătura mea,ţăranul în bunda lui,şi nu trece mult până adormim.

Cum s'a luminat bine de ziuă,alerg,dârdâind de răcoarea dimineţii,până la şipot,mă spăl şi mă frec bine cu apa rece ca ghiaţa.Câteva mişcări de gimnastică,şi sângele aleargă fierbinte prin vine.Mă simt ca nou născut.Mă întorc la stână cântând.Sunt fericit.Mă bucură răcoarea aerului,ciripitul păsărilor,lătratul dulăilor ciobăneşti şi mirosul de răşină ce se ridică din cetina brazilor.Tălăngile de la gâtul oilor se aud ca sunetul a zeci şi zeci de clopote de biserică ce cheamă la ruga de dimineaţă.Mă bucur că sunt sănătos,că trăiesc şi că pot să gust şi să văd toate minunile acestea.

Suntem curând gata.Tărhaturile sunt suite pe cai şi bine legate,ca să nu cadă în timpul mersului.Pornim spre culmea ce se vede la miază-noapte de stână.Acolo,vântul înălţimilor va bate în jurul feţii mele şi îmi va răvăşi părul.Eu,beat de fericire,voi chiui din toată puterea plămânilor mei,ca peste văi şi din munte în munte să se audă că,acolo sus,un om se bucură de viaţă.Acolo,sus,vom urca dealungul hăţişului până pe vârful Păpuşii,pentru ca,de acolo,să admirăm o bună bucată din Ţara Românească,de dincolo de valea Prahovei spre răsărit,până hăt departe peste valea Oltului spre apus,şi din ţinutul deluros al Munteniei,dinspre miază-zi,până adânc în podişul Transilvaniei în miază-noapte.Rar întâlneşti un loc cu o privelişte atât de mândră, ca acest vârf al Păpuşii.

Băiatul păşeşte lângă mine,vorbăreţ şi curios nevoie mare.Vrea să ştie totul.Cum se numesc munţii din jur,ce fel de flori cresc în marginea potecii, ce pasăre pluteşte nemişcată,acolo în faţa noastră.Cu el îmi trece repede repede timpul,că nici nu bag de seamă cum am ajuns aproape de culme.Soarele îmi încălzeşte spatele.Nori singuratici urcă valea Râul-Târgului,venind dinspre miază-zi.In plutirea lor se întind,se rup în bucăţi,se ridică spre înălţimi părând că vor să-şi ia avânt,pentru a sări peste culmea Bătrânii.Dar nu reuşesc,căci un vânt uşor dinspre miază-noapte îi împinge înapoi,unde se grămădesc tot mai mult în căldările Ezerului,Piscanului,Bătrânii şi Păpuşii.

Când să o luăm spre dreapta,spre culmea Tamburei,ne iese înainte un cioban ce-şi mână turma de miei la vale.Noi ştim că mieii pasc numai sus de tot, pe goluri,departe de stână şi,curioşi,întrebăm pe mielar de ce schimbă locul.

– Nu mergeţi mai departe,întoarceţi-vă.Vremea se strică rău de tot.Lighioanele simt acest lucru şi nu-şi mai află astâmpăr.De aici nu se vede,dar mai sus,de pe Tambura,se vede iadul deslănţuit în munţii Făgăraşului.N'o să treacă mult şi are să fie şi aici.O să vă convingeţi de asta când veţi fi acolo.

– N'o să fie aşa de rău,suntem în August.Ce zici? Mergem?

– Merg cu dumneata.

Ne pregătim ca pentru ploaie şi vânt.Omul îşi suie băiatul pe cal şi o luăm spre răsărit,în direcţia Păpuşii.Ieşim în culmea Tamburei,o spinare netedă la vreo 2300 metri altitudine,de ţi se pare că eşti undeva la câmpie.In faţa noastră se înalţă mândră Păpuşa,de crezi că o poţi atinge cu mâna.Dar cât va trebui să mergem,până vom fi acolo.Drum,nu glumă! In stânga ne însoţeşte o coastă abruptă,ce se prăvale spre valea Dâmboviţei,pe care o putem admira,de aci,în toată splendoarea ei.Mai departe nu putem vedea,fiindcă un perete plumburiu se ridică ameninţător,oprind orice privire spre Transilvania. Acest perete de plumb pare să continue lanţul Făgăraşilor până în înaltul cerului,semănând cu un val uriaş gata să se arunce peste noi.

O linişte ciudată stăpâneşte aci sus.In dreapta,spre miază-zi,un soare surîzător luminează ţinutul,peste munţi şi văi,până departe de tot,spre regiunea dealurilor.In stânga noastră,aproape de tot,spre nord,masa ameninţătoare de nori,din care încep să se prelingă şuviţe cenuşii spre fundul văii Dâmboviţei.Curând ele se transformă în uriaşe şuvoaie de lapte ce se aruncă în imensul bazin al Dâmboviţei.Nimic nu le poate opri,aşa că,în puţin timp, acesta este repede umplut.Soarele bate dinspre miază-zi şi preface aceşti nori într'o uriaşe mare de lapte clocotind.Valurile ei se izbesc cu furie de pereţii abrupţi ai Pietrii Craiului,aruncând spre înaltul cerului stropi mari de spumă,pe măsura giganţilor ce se înfruntă.Piatra Craiului începe să semene cu un vapor nemăsurat de mare,ce luptă vitejeşte cu elementele deslănţuite. Masa clocotindă se umflă văzând cu ochii şi ameninţă să ne cuprindă şi pe noi, aci sus.Totul pare un cazan gata să dea pe dinafară.Incepe să sufle acum şi vântul dinspre miază-noapte,târînd cu el zdrenţe de nori peste culmea Bătrânii şi a Tamburei.In faţa noastră se strecoară hoţeşe un nor,repezindu-se în valea Cuca.Când mă uit înapoi,zăresc un altul,care tocmai sare peste piedica Bătrâ-

nei şi se întinde în grabă,pentru a neprinde din spate.Intreaga vale a Dâmboviţei,de la izvoare până aproape de Rucăr,este acum un cazan umplut cu un lichid forfotind şi uitat pe foc,încât nimic nu mai poate opri revărsarea.

Nu suntem de mai mult de un sfert de oră pe Tambura şi ceaţa ne-a cuprins cu totul.Nu se mai vede la zece paşi,dar nu ne temem,căci poteca se vede şi noi ştim prea bine că ea nu se abate spre niciuna din văile laterale şi că duce deadreptul spre Păpuşa.Incepe să plouă mărunt de tot.Vântul îmi aruncă stropii în faţă cu atâta putere,că mi se par mii de ace mici de tot. Se pornesc să cadă şi fulgi de zăpadă,la început,ici colo câte unul,pentru ca,peste câteva minute,să se prefacă într'o adevărată ninsoare deasă.Ninge, acum în August! Viscolul se înteţeşte.Pun pe mine toate lucrurile de lână din raniţă şi,deasupra,mantaua de ploaie.Toate bune,acum,dar ce te faci cu pantalonii scurţi,ce nu ajung nici până la genunchii ce rămân goi.Ce porţie de dârdâială mă aşteaptă! Nu-mi pasă,sunt tânăr şi călit.

Noi socotim că vifornita nu va ţine mult şi nu ne pierdem liniştea.In afară de asta,simţim tot timpul poteca sub picioarele noastre.Deci,înainte! De fapt nu ne rămâne altceva de făcut,fiindcă prin apropiere nu se află nicio stână şi nicio colibă de mielari.

Puterea vântului sporeşte,până ajunge la tăria unui uragan.Cu multă greutate ne putem ţine în picioare.Fulguiala e atât de deasă,că abia se mai vede la câţiva paşi.Aierul îngheţat mă pătrunde până la piele,fiindcă nimic nu-l opreşte,de parcă aş fi în pielea goală.Sudoarea ce mă scaldă,din cauza efortului făcut la mersul prin zăpada groasă,pare să îngheţe pe mine.Nu-i de glumă.Starea noastră devine îngrijorătoare.Ţăranul a obosit trăgând cei doi cai după el,mâinile îi sunt ţepene.Copilul stă în şea,învelit în cojoc.Incepe să plângă,căci picioarele i-au îngheţat în ghete.Nimeni nu era pregătit pentru aşa ceva.Sunt mai bine de două ceasuri de când urlă furtuna în jurul nostru.Nu mai ştim unde ne aflăm.Eu îl schimb pe tovarăşul meu de drum,luând dârlogii în mână,iar el trece să mâne din urmă animalele ce au început şi ele să dea semne de oboseală.Aburi deşi se ridică din trupurile lor ude.

In fine recunosc din nou drumul,care acum începe să coboare în spintecătura Păpuşii.Uraganul pare că se deslănţuie şi mai furios în această şea adâncă şi îngustă.Copilul strigă îngrozit: vântul era cât pe ce să-l smulgă de pe cal.De nu l-ar fi prins taică-său,care tocmai atunci se afla lângă el, ar fi sburat în prăpastie.Rămânem locului paralizaţi.Răsuflăm puţin,căci suntem peste măsură de obosiţi.Urletul înfiorător al vântului,care se repede nestânjenit,peste stâncile golaşe,din şea,spre valea Cuca,ne umple de teamă. Ne uităm unul la altul: noi doi,ca bărbaţi,am putea ieşi,cu chiu cu vai,din această situaţie grea.Dar ce ne facem cu copilul?

- Nu cred că vom scăpa vii de aci,domnule.
- Cine ţi-a spus asta? Incă puţin,şi suntem scăpaţi.Vom merge fie la stâna din Grădişteanu,fie la cea din Găinaţul Mare.
- Mie îmi spuneţi asta? Parcă n'aş şti cât mai avem de făcut!

In coasta din stânga potecii,aflăm mai multe stânci căzute una peste alta,alcătuind un fel de scorbură.O cercetăm în amănunt.Doi inşi,bine înghesuiţi unul într'altul,ar avea loc în acest adăpost,dar trei? Unul este prea mult.Care dintre noi? Ne înţelegem din priviri.Eu scot din raniţă ciorapii de lână,încă o flanelă şi pătura.Ii scoatem băiatului ghetele,îi punem ciorapii şi flanela,îl înfăşurăm în pătură,îl aşezăm pe cojoc şi-l învelim bine. In felul acesta suntem siguri că nu va suferi de frig.Ii lăsăm pâine,îi dau bidonul cu apă şi un pumn bun de zahăr cubic.Copilul plânge de frică.

- Tată,mi-e teamă.Ce faci? Nu mă lăsa aci singur,ca să mă prăpădesc.
- Hai,taci,dragul meu.Să nu-ţi fie frică.Dacă rămânem toţi trei,nu mai ajungem la stână.Aşa,însă,vom scăpa cu toţii.Nu părăsi adăpostul.Ţi-e frig?
- Nu.

Tatăl copilului îşi înghite cu greu lacrimile.

- Incă odată: fii cuminte,nu ieşi din cojoc,ca să nu îngheţi,până ne înapoiem.-

Plecăm mai departe.Omului îi curg lacrimile.Eu tac,fiindcă vorbele mele n'ar fi fost de niciun folos.Afară de asta,n'ar fi auzit nimic în bubuitul neîntrerupt al elementelor descătuşate.Inaintăm cu greu,căci zăpada a umplut jghiabul în care era poteca.Inotăm în zăpadă până la genunchi,trăgând şi caii după noi.Cum vom ieşi de aci,căci şi ei sunt obosiţi?

Deodată aud în urma mea strigăte de groază.Ultimul din cai a scăpat,de pe cărare,pe coasta abruptă şi trage după el şi pe cel din faţă,de şeaua că-ruia este legat.Ţăranul încearcă din toate puterile să împiedice căderea.El şi cei doi cai sunt în pericol de a fi târîţi pe povârnişul repede.Urlu la el.Omul dă drumul funiei şi amândoi caii se rostogolesc în adânc.In câteva clipe au dispărut în viscolul năprasnic.Unul din cai scoate strigăte ce ne pătrund ca nişte pumnale.Urletul vântului înghite rostogolirea pietrelor.Omul a pierdut tot ce avea.Noi ne clătinăm mai departe,dârdâind de frig şi groază.

In fundul şeii ne ia vântul în primire cu o violenţă şi mai mare,că abia mai înaintăm.Incepem urcuşul pe versantul opus al şeii,înaintând spre vârful Păpuşii.Intr'o oră am ajuns sus,numai noi ştim cum.Aci,nu mai este nici cea mai neînsemnată piedică,ce ar putea opri cumva vântul care ne mână din spate ca pe două frunze smulse din copac.Cădem,ne ridicăm,suntem din nou răstur-naţi la pământ,ne ridicăm iarăşi şi călcăm mai departe,coborînd spre Poiana Sintilia.Ştim că suntem salvaţi.Şi aşa şi este.In mai puţin de o oră ajungem în zone unde o ploaie deasă ia locul zăpezii.Crucea din poiană ne arată că suntem pe drumul cel bun.

Uzi leoarcă,ajungem la stâna din Găinatul Mare.Baciul aprinde la iuţeală un foc bun.Ne desbrăcăm la piele,aruncăm pe noi câte un cojoc de împrumut şi ne uscăm îmbrăcămintea,bucată cu bucată,la căldura dată de flăcări şi, tot bucată cu bucată,o punem pe noi,pe măsură ce se svântă.Intr'o oră suntem iarăşi în hainele noastre.O bucată bună de mămăligă caldă şi o felie groasă de brânză de burduf mă fac să-mi recapăt puterile.Ţăranul nu poate înghiţi nici o îmbucătură.Oftează într'una.Gândurile îi sunt numai la copil.Noi căutăm să-i facem curaj,dar în zadar.

Peste noapte,furtuna încetează şi dimineaţa cerul e senin şi limpede ca cleştarul.Nu se vede niciun nor.Plecăm cum s'a luminat de ziuă.Baciul ne dă cai şi oameni să ne ajute,de va fi nevoie.

In faţa noastră,se văd munţii înzăpeziţi.Culmile,spinările şi vârfurile te orbesc cu strălucirea lor în soarele ce le bate din plin.Vârful Păpuşii seamănă cu un cap de mireasă al cărei văl s'a revărsat peste munţii ce o în-conjoară.Grija pentru soarta băiatului,lăsat în plin viscol,acolo,în văgăuna neîncăpătoare,ne ia cheful de a admira priveliştea.Stratul de zăpadă trebue să fie gros,fiindcă de jos nu se zăreşte nicio pată neagră.In mai puţin de un ceas şi jumătate suntem pe vârful Păpuşii şi începem coborîşul în spinte-cătura adâncă.Peste o jumătate de oră am ajuns şi începem suişul.In stânga, adânc sub noi,se zăresc stârvurile cailor şi o forfoteală de lighioane în jurul lor.Ştim cu toţii ce vrea să însemne asta.Ţăranul a luat-o repede îna-intea noastră.Nu mai are răbdare.

Un chiot de bucurie ne spune că băiatul a fost găsit teafăr.Când ajungem la locul micului adăpost,vedem un bărbat ce se poartă ca un om ieşit din minţi.Plângând îşi mângâie copilul,îl ridică în sus ca pe un prunc,îl strânge apoi la piept,îl sărută,fără a fi în stare să spună un cuvânt,din cauza no-dului ce i s'a pus în gât.Punem totul pe cal,copilul deasupra şi luăm drumul înapoi,spre stână,unde rămânem toată ziua.Zăpada adâncă şi păţania prin care am trecut ne sfătuiesc să luăm această hotărîre.Nu-mi pare rău.Totul s'a sfârşit cu bine şi am dobândit încă un prieten.Şi,pe lângă asta,sunt sigur că Piatra Craiului nu se va clinti de acolo,de unde o ştiu.

Florian Micu

COMOARA NEAMULUI de Mihai Codreanu

Poporul meu cunoaşte-o suferinţă
Nemărginit de dulce şi de blândă,
Ce'n vremuri grele ca şi de izbândă
I-a mângâiat sărmana lui fiinţă.

Durere e şi-i chin şi e dorinţă,-
Dar inima de dânsa ţi-i flămândă ;
Iar taina sa e-atâta de plăpândă,
Incât te soarbe'n ea cu uşurinţă.

Din văi şi munţi şi valurile-albastre
Se'nalţă'n zbor de doine către astre
C'o gingăşie-atât de-armonioasă,

Cum nici un neam nu i-a simţit fiorul
Şi n'a pătruns comoara cea duioasă
Din sfântul şi supremu-i farmec: Dorul.

&& Dl John Tipa pledează,în "America",pentru creşterea numerică a Uniunii şi Ligii Românilor americani: "Cred că fiecare vrem să ne vândrim cu un mem-bru nou",scrie bătrânul pionier.N'ar fi,desigur,rău...

&& Editura Konfrontation din Zürich anunţă traducerea în limba română a cărţii lui Soljeniţîn "Arhipelagul Gulag". Apariţia ei se prevede pentru sfârşitul anului. Cei ce doresc s'o aibă o pot cere şi prin redacţia "Vetrei". Autorul şi editura renunţând la orice beneficii băneşti, costul cărţii va privi numai operaţiile de editare, ridicându-se la circa 25 franci elveţieni.

&& "Misionarii" patriarhiei lui Ceauşescu, trimişi în America să prostească şi acolo lumea, au vrut să-şi ţină "congresul anual" la Kitchener (Canada), fapt ce suna ca o neruşinată sfidare la adresa Românilor de acolo, cari n'au aşteptat "ajutorul" ocupanţilor ca să-şi creieze serioase organizaţii naţionale. Aceste organizaţii -Soc. Cult. "Mihail Eminescu", "Banatul" şi "Dacia", bisericile libere din Kitchener şi Toronto, Asoc. Cult. din Hamilton- au protestat, în frunte cu preoţii lor, contra prezenţei agenţilor lui Victorin, manifestând la 30 Iunie pe străzi şi'n faţa Primăriei şi a sălii de congres, unde se găseau vreo 60 de inşi, în odăjdii şi fără. Manifeste au fost împărţite trecătorilor, în care se arăta impostura "comunistă" din ţară şi neruşinarea de a se sluji de biserică pentru a-şi împrăştia otrava şi'n lumea liberă. Mai toţi participanţii erau în costume naţionale.

&& Expulzat din Rusia, Pavel Litvinov, cel care, pentru faptul de a fi protestat public contra ocupării Cehoslovaciei, a trebuit să "petreacă" 4 ani în Siberia, - a declarat la Roma, într'o conferinţă de presă: "Noi am putut supravieţui şi existăm acum numai graţie Occidentului, presei occidentale. De aceea scrieţi despre noi cât mai mult posibil; amintiţi-vă că noi suferim pentru idealuri comune nouă şi vouă, idealuri de libertate şi de drept". A mai arătat că el vorbeşte şi "ca reprezentant al celor rămaşi în Rusia şi care n'au posibilitatea să vorbească. Eu şi atâţia alţii rămaşi în patrie a trebuit mereu să plătim pentru libertatea noastră interioară... Această libertate, pe care noi trebuie s'o cucerim cu suferinţa, în Occident este ca aierul ce se respiră, de aceea nici nu e preţuită, aşa că multe din problemele noastre vă sunt greu de înţeles... Pe noi, nu părerile politice ne unesc, ci aspiraţia comună de a obţine elementarele libertăţi civile... In Rusia, pentru un singur cuvânt, ajungi la închisoare, lagăr de concentrare sau spital psihiatric!"

&& Congresul Episcopiei Ortodoxe Române, ţinut la Vatra Românească, a votat în unanimitate, la 6 Iulie, o rezoluţie în care "îşi exprimă 'in corpore' indignarea" faţă de mârşavele atacuri evreo-comuniste împotriva P.S. Trifa, "a cărui ţinută morală ca păstor a fost întotdeauna şi continuă să fie ireproşabilă", şi "îşi reînoieşte declaraţia sa de loialitate şi total sprijin".
Cu două zile înainte, preoţii votaseră deasemenea o rezoluţie de protest, arătând că "detestă în modul cel mai hotărît şi inechivoc această campanie vicioasă dusă prin presă, televiziune şi radio".

&& Ultimul număr din "Comuniunea Românească", condusă de dl George Alexe (mâna dreaptă a "misionarului" Anania), e plin de mişcate elogii la adresa "datinei străbune", a irozilor, a sorcovei, a tuturor colindelor. Foaia apare la Detroit, în lumea liberă. Cum se face atunci că, în cele opt pagini, nu găsim nici măcar un rând de veştejire a atitudinii guvernului de ocupaţie, care opreşte în ţară aceste "obiceiuri străbune", ba chiar sileşte lumea să lucreze în ziua de Crăciun?...

&& In efortul unei perfecte democratizări, care cere şi o deplină egalitate, în toate sensurile ei, - Mobutu, preşedintele fostului Congo belgian, în care trăiesc şi câteva mii de pigmei, i-a decretat pe aceştia egali, şi în statură, cu ceilalţi locuitori. "Să ştie toţi, şi să şi-o bage bine'n cap -a urlat el- că începând de azi nu mai există pigmei în republica Zaire. Pigmeii noştri au fost, sunt şi vor fi perfect egali cu ceilalţi cetăţeni". Numai că, probabil drept dovadă a miraculoasei transformări, a oprit cu străşnicie să fie fotografiaţi: "Care-i fotografiază, merge direct la dubă"!...
Fostul sergent Mobutu nu e departe de fostul nostru cizmar: şi acesta decretează fel de fel de pricopseli şi libertăţi, dar până una-alta lumea face coadă la ceapă, iar cine şi-ar lua "libertatea" să protesteze "merge direct la dubă", sau şi mai rău...

&& O cucoană stabilită în Italia, Melania Berceanu, scrie "Tribunei României": "Nu pot aşterne pe hârtie plăcerea ce încerc citind şi recitind interesantele Dv; articole". Bine că, măcar, şi-a găsit o ocupaţie...

## DORURI ŞI NECAZURI

C.-Chile: Aici lucrurile merg foarte bine.Chilenii sunt fericiţi,chiar şi cei cari au fost marxişti dar cari în scurt timp au recâştigat bucuria de a trăi fără ură,cu speranţă în viitor.Timpurile sunt grele,dar nu importă.Nu importă nici faptul că pro-marxişti din alte ţări ne calomniază.Vom reuşi, pentru că suntem ferm decişi să nu dăm înapoi.In 1956 toată lumea se ridi-case contra Spaniei,tăindu-i ajutorul economic şi retrăgându-şi ambasadorii; dar Spania a mers înainte,pentrucă toată ţara era un singur suflet.Aşa şi cu noi.Avem încredere totală în cei patru generali din junta guvernamentală, toţi inteligenţi,patrioţi,integri şi cinstiţi.Cred că Chile îşi începe cea mai glorioasă epocă din istoria sa.

In Mai se va publica o carte,în care se va publica şi un eseu al meu de peste 80 de pagini,având ca temă "Rădăcinile ideologice ale naţionalismului european",în care dedic mai multe pagini lui Corneliu Codreanu.

S.-Argentina: Dragomir-Jilava a fost un om de mare credinţă.Prin 1935,el şi Nicoleta aveau un cuib financiar.Ca funcţionar la C.F.R. putea circula liber şi a folosit mult în primele timpuri drept curier.Căpitanul îl consi-dera ca un om norocos.In prigoana din 1938 se ocupa de închisori şi o ajuta pe Nicoleta.Era foarte activ.A fost unul dintre aceia cari,înainte de a fugi în Germania,în 1938,l-a înfruntat pe Sima şi i-a atras atenţia vehement că pune viaţa Căpitanului în pericol din cauza atentatelor.

Articolul "Tovarăşul Allende" din numărul trecut al "Vetrei" l-am tradus în spaniolă şi l-am trimis lui Sergio Miranda.Mare tristeţe a pricinuit aici moartea lui Peron,cel mai popular om politic pe care l-a avut Argentina.Lui i se datorează aşa numita legislaţie a muncitorimii.

V.-Germania: Dorinţa mea personală este ca odată să-mi trimiteţi "Vatra" din Patrie,numai că cei "mari" lucrează în interesul lor şi nu al nostru. Strigătul celor ce sufăr nu este auzit de cei ce-ar trebui să-l audă.Un me-dic care a fost închis 14 ani(1950-1964),din 1972 se află între noi.Acum e fericit în libertate,dar şi trist când vede că nu suntem uniţi,iar unii chiar cu două feţe.Anul trecut am fost la 24 Ianuarie la Köln şi am rămas surprins când am văzut că organizatorii au adus alt preot,deci iaca o dezbinare şi în treburile bisericeşti.Am auzit că comuniştii dela Bucureşti au reuşit să instaleze un preot la München! Pun aici 20 de mărci pentru "Vatra",să mă achit măcar în parte,fiindcă hârtia şi timbrele nu cresc pe marginea drumului.

D.-Statele Unite: Vă trimit aci un cec de 20 dolari pentru Vatra.Anul a-cesta am cam întârziat cu trimiterea banilor; am avut de trimis şi în alte părţi şi încă n'am terminat.Acest an să fie lupta şi mai îndârjită contra fiarei roşii,care-şi trage puterea din minciună şi crimă.

B.-Statele Unite: Alăturat un cec de 20 dolari pentru "Vatra".Pe aici, comuniştii atacă din greu.Intâi biserica,acum Uniunea şi Liga.Şi cozi de to-por pentru comunişti s'au găsit,între cari şi doi avocaţi,foşti conducători ai organizaţiei! La Convenţia din toamnă,lupta va fi poate decisivă.

N.-~~Statel~~ Argentina: L-am pierdut,pe neaşteptate,pe Ion Petre.Il cunoscu-sem prin 1933,odată cu Caratănase.Sub acesta a făcut primii paşi în Legiune. După cele petrecute în Ianuarie 1941,şi-a luat răspunderea în sectorul său, salvând dela proces multă lume din judeţul Constanţa.Condamnat la 25 de ani, a izbutit să scape de sub escortă şi ne-a ajuns din urmă în refugiu.A voia-jat ani de zile şi pe unde se ducea căuta să întâlnească români.Anul trecut a găsit un preot în Venezuela,din cei "educaţi" în ţară.Cum l-a întâlnit,l-a întrebat ce-i cu el.Tipul i-a răspuns că e preot misionar; dar Petrache,cum îi spuneam noi,i-a tăiat-o scurt: nu misionar,ci în misiune,mai precis!

I.-Franţa: In numărul 128 al "Vetrei" am citit despre sfinţirea catedra-lei din Timişoara.Aş vrea să fac o remarcă: pe vremuri,Timişoara n'a avut nici episcopie,necum mitropolie.Regretatul meu soţ,fiind bănăţean şi termi-nând liceul la Piarişti,avea mare dorinţă să facă din Timişoara scaunul unei mitropolii; ambiţie mare,dar cu zel şi inteligenţă,după multă energie chel-tuită a reuşit.Inainte de moarte a vizitat Timişoara şi pe mitropolit,pe vre-mea aceea Lăzărescu,am fost şi eu prezentă,şi cu multă plăcere am constatat frumuseţea arhitectonică,opera arhitectului Vlad.

G.-Mexic: Zilele trecute mi-a sosit ultimul număr din Vatra.Alăturat,o modestă contribuţie de 5 dolari.Eu,în continuare la Institutul Politehnic.

B.-Statele Unite: Am citit"La Garde de Fer": ce echipă de eminenţe românești polarizase Căpitanul! A avut El cel mai tragic sfârşit din istoria noastră,DAR mişcarea lui spirituală,creştină,naţională,cavalerească şi demnă s'a plantat nu numai în generaţia Lui,ci şi în infinitele generaţii viitoare.

A pierdut exilul un combatant al celor două războaie mondiale de neînlocuit: generalul Platon Chirnoagă,un permanent cruciat contra comunismului.Nu există cititor care să nu fi fost exaltat la lectura articolulor lui,publicate în toată presa exilului.La Chicago,câţiva camarazi ai decedatului au luat iniţiativa să ridice o placă comemorativă la "Vatra Românească",pământ românesc şi sfânt,al Episcopiei noastre din America.Vom lansa liste de subscripţie la toţi compatrioţii pentru colectarea fondului,circa 900 dolari. Mi-a scris Comandorul Băilă că la Stuttgart nu e nevoie de nicio intervenţie pentru crucea răposatului,căci se ocupă dânsul şi câţiva camarazi.

Nu mi-am uitat angajamentul moral,de a trimite modestul abonament anual de Sfântul Petru,reprezentat prin cekul-anexă.

SATUL MINUNILOR de Lucian Blaga

Ajuns-am prin pulberi şi mirişti
unde răzbat fără sfat numai unii.
Drumeaguri adès ocolit-am prin linişti
după mersul albastru al lunii.

Lângă fântânile darului harului
pâlpâie boalele,ţipă lăstunii.

Plin este satul de-aromele zeului
ca un cuib de mirosul sălbăticiunii.

Legi răsturnând şi vădite tipare
minunea ţâşneşte ca macu'n secară.
Cocoşi dunăreni îşi vestesc de pe garduri
duminecа lungă şi fără de seară.

&& Nydia de Fernández Pereiro publică,în Argentina(La Plata),o broşură despre "Vida y obra de un maestro: Demetrio Gazdaru y bibliografia de sus publicaciones".In biografie,întinsă pe 13 pagini,e vorba exclusiv de viaţa dedicată ştiinţei,o ştiinţă ilustrată în bibliografie,care,deşi autoarea se limitează a înşira pe scurt titlurile lucrărilor,cuprinde nu mai puţin de 23 de pagini! Aşa că e mai mult decât justificată iniţiativa a 6 universităţi europene şi 5 americane,cum aflăm din aceeaşi broşură,de a întocmi un volum omagial în onoarea profesorului Găzdaru,iniţiativă la care comitetul de organizare primise,până acum,adeziuni dela 70 de centre universitare de peste tot!

&& Vorbind la Iaşi,la aniversarea revoluţiei dela '48,Ceauşescu a simţit nevoia să pomenească şi pe Bariţiu,care afirmă că "Rusiei ţariste,care vrea să ţină la pământ orice încercare de reforme în Principatele danubiene,românii trebue să-i arate că de fapt ei simpatizează din tot sufletul şi din tot cugetul lor ideile adevăratei libertăţi... Românii nu urăsc pe ruşi,nici pe turci; urăsc din fundul sufletului orice sistem absolutist"...

&& Sub semnătura Vlad Durlia a apărut la 28 Aprilie,în "El Mercurio" din Santiago de Chile,un articol intitulat "Recunoştinţă femeii chiliene",plin de elogii la adresa gospodinelor,care au contribuit enorm la dărâmarea avangărzii marxiste a lui Allende.

&& L'Osservatore Romano din 13 Ianuarie publică un lung "itinerar istorico-arheologic" în România,semnat de Vittoria Gomez şi Paloma Martilotti; alături,într'o fotografie din "imagini româneşti",fortăreaţa dela Cetatea Albă din Basarabia noastră.

&& La începutul anului trecut s'a făcut perchiziţii masive în casele rudelor şi prietenilor lui Ion Moisiev din Basarabia,confiscându-se toate documentele acestui martir al credinţei: scrisori,note,fotografii,bande de magnetofon şi tot ce-ar fi mai putut atesta prigoana şi uciderea lui ("Catacombes").

&& Atât nea Nicu cât şi ţaţa Leana au primit titlul de doctor honoris causa al Universităţii din Buenos Aires,fiecare "pentru trecutul său de luptă în slujba clasei muncitoare".Acum,admiţând că motivarea ar fi fost,universitar,valabilă: or fi ştiind universitarii argentinieni cum trăeşte clasa muncitoare în România?...

&& "Renegatul a pierdut un suflet naţional,fără să poată câştiga vreodată un altul",mărturiseşte în "Vestitorul" său,cu ton de spovedanie,Prea Sfinţitul Teofil Ionescu...

## DIN ZIARE,CĂRŢI,REVISTE

* Nicolae Bălcescu,Discurs la Soc.studenţilor români dela Paris,la 1 Ianuarie 1847: De câte ori ne uităm,domnilor,către ţeara românilor,către pământul ambelor Dacii,pământ pentru care slăviţii noştri strămoşi şi-au vărsat sângele ca să ni-l lase moştenire; de câte ori privim acele şapte milioane de români ce locuesc acest pământ,nu putem a nu suferi puternic văzând starea de acum... Aceea ce vedem în Moldavia şi România,în loc să ne mângâie,adaugă întristarea noastră.Nişte cârmuiri asupritoare,corupte,ipocrite,trăind din ilegalităţi,fără altă regulă decât interesul lor,fără altă mărginire decât voinţa lor,indiferente asupra mijloacelor,priimindu-le pe toate numai să le ducă la ţinta lor; prefăcând înşelătoria,vicleşugul,călcarea jurământului,tâlhăria,chiar,în artă de guvernare; dispreţuind morala şi omenia; esploatând însfârşit ţara în folosul lor şi lăsându-se a fi esploatate şi dânsele în folosul străinilor; tirane către Patria lor,roabe către duşmanii ei... Astfel privit acest tablou,seamănă descurajătoriu... Nici o nădejde de a vedea aceste lanţuri rupte! nici o nădejde de a vedea un termen la această gravă progresie de despotism,de degradaţie şi de indignitate! In toate părţile,în toate clasele interesul egoist predominând; ură şi vrăjmăşie între societate şi putere,între clasă şi clasă,între individ şi individ; societatea într'o desorganizare complectă,fără nici un sentiment comun,fără altă legătură decât sila...

Cum,aceste ţări române,care numără esistenţă de 18 veacuri,cum,această naţie peste care au trecut atâtea potopuri de naţii barbare fără a o putea înghiţi,fără a o face să-şi piardă naţionalitatea sa,care a scăpat nevătămată din grozăviile veacului de mijloc,de atâţia vrăjmaşi puternici şi mai numeroşi decât dânsa,ce o ameninţă să o cutrupească,cum această naţie care fu atâta vreme campionul creştinătăţii,şi bulevardul civilisaţiei şi al libertăţii,cum va putea fi ea ursită să piară acum în al 19-lea veac,în veacul luminilor,al deşteptării popoarelor,în veacul libertăţii?...

Aşa,domnilor! Românii nu vor pieri! Românii nu pot pieri! Ei sunt cea mai veche naţie în Europa care şi-a păstrat neclintit naţionalitatea şi esistenţa politică.O mână providenţială a priveghiat asupră-i şi a scăpat-o din toate primejdiile.Acea providenţă care ne-a scăpat fără îndoială pentru un scop,pentru un viitor oarecare,va urma a ne protecta,căci ea a hotărît tuturor naţiilor o misie a împlini pe acest pământ.Dar ea ne va protecta numai cu condiţia ca şi noi să facem tot ce atârnă de noi...

* Vladimir Maximov,în "Catacombes",Paris,Mai 1974: Actuala politică a Vaticanului nu poate suscita nimic altceva decât amărăciune şi perplexitate. Amoralitatea ei are cele mai dezastroase efecte asupra destinului credincioşilor din ţările blocului oriental.Se poate spune că astăzi înăbuşirea progresivă a trezirii creştine în aceste ţări se efectuează cu binecuvântarea tacită a instanţelor supreme ale catolicismului.Că au ajuns până acolo,pare neverosimil,şi totuşi,aceasta e realitatea.

* F.R.P. - Presa liberă română,Londra,20 Aprilie 1974. Cotidianul "The Guardian" publică,la 17 Aprilie,o replică a d-lui Ion Raţiu la un interview al lui Ceauşescu publicat în acelaş ziar şi conform căruia în România ar fi raiul pe pământ: "Nicolae Ceauşescu e un dictator absolut,dispunând de puteri în interiorul ţării neegalate nicăeri în lume astăzi.Cultul personalităţii sale e mai exagerat decât al lui Stalin,cu valuri de proză plină de laudă extinsă până la îngreţoşare.El se ocupă personal de propria-i publicitate în străinătate.Ingâmfarea sa e atât de mare încât,acum câteva săptămâni s'a declarat el însuş preşedinte,acceptând un "sceptru" -simbolul puterii imperiale- aşa cum împăraţii romani obişnuiau să facă.Domnul şi doamna Ceauşescu duc o viaţă incomparabil mai luxoasă decât orice conducător politic din Vest,sau decât orice plutocrat.Statul reprezintă propria-i feudă ce o foloseşte pentru împlinirea satisfacţiilor sale personale,fie prin vizitele neoficiale ce le face doamna Ceauşescu la Paris pentru cumpărături,fie prin călătoriile ce le fac împreună pe tot cuprinsul globului,însoţiţi de o mare suită.Sumele vaste cheltuite cu aceste ocazii,precum şi pentru alte activităţi similare,nu-şi pot găsi o justificare economică...

"Ştabii" şi "activiştii" reprezintă doar 1.9% din totalul populaţiei adulte.Aceştia sunt cei care deţin şi exercită puterea,dispunând de privilegii imense.Restul populaţiei nu are niciun fel de drepturi... Membrii de rând ai partidului comunist nu pricep şi nici nu le pasă de marxism-leninism.Ei au intrat în partid doar pentru a nu fi excluşi de la "ciolan".Pentru restul locuitorilor nu există decât lipsuri nesfârşite,cozi ce se formează la 5 dimineaţa,probleme de locuinţă sub orice critică,etc; Domnul Ceauşescu vorbeşte tuturora despre "drepturi şi echitate",însă în practică lucrurile stau altfel.Nepotul meu,Tudor Raţiu,un excelent matematician,- în pofida cererilor nenumărate,a intervenţiilor,protestelor şi memorandumurilor făcute în ultimii doi ani,nu a reuşit încă să obţină paşaportul şi viza de ieşire pentru doctorat,deşi fondurile necesare pentru studii şi călătorie sunt disponibile în Occident; fiul preşedintelui Ceauşescu,fără rezultate academice remarcabile,nu a întâmpinat niciun fel de dificultăţi pentru a urma cursurile Universităţii din Londra,pe cheltuiala statului român.

In ciuda frumoaselor lozinci pe care preşedintele Ceauşescu le repetă, România nu este independentă.Ea e un stat vasal.Industrializarea ţării a avut loc,dar cu preţul câtor privaţiuni şi suferinţe omeneşti? Nu oligarhii au fost cei care au plătit acest preţ,ci marea majoritate a poporului român. Şi tot această mare majoritate continuă încă să plătească şi astăzi.Aşa cum spunea Soljeniţîn,oamenii,acolo,sunt sclavi".-

Pentru prompta sa intervenţie,dl Raţiu n'are nevoie de laude.Am remarca, numai,că aşa zisa industrializare trebuie că s'a făcut la un nivel destul de jos,de vreme ce nu poate concura,nici cantitativ nici calitativ,cu piaţa mondială; şi că,în tot cazul,după atâtea faraonice eforturi,care continuă însă şi vor continua până la totala stoarcere de vlagă a populaţiei,- nivelul ei de trai nu s'a ridicat nici cu o iotă.Atunci,în profitul cui s'a făcut această... "industrializare"? Nu e greu de ghicit...

* De la comitetele "<u>Adevărul despre România</u>" şi pentru întregirea familiilor,New York,1 Iulie 1974: Anul acesta se împlinesc 30 de ani de aservire a ţării noastre Rusiei... 30 de ani de minciună şi teroare, 30 de ani de umilinţă,de torturare şi exterminare a poporului român.Impuşi la conducerea ţării de către tancurile şi cizma sovietică,călăii comunişti au fost şi au rămas complet străini de interesele şi aspiraţiile româneşti.. Bucureştiul a rămas o simplă sucursală deghizată a Moscovei.. O mână de iresponsabili, sprijinindu-se pe securitate,a adus României numai jaf şi pustiire.Nu putem uita nici contribuţia acelor câtorva lachei "intelectuali" sau în sutană, cari au contribuit la dezastrul spiritual,moral şi material al ţării,mai ales că azi unii dintre aceştia încearcă să arunce sămânţa discordiei aici între noi,în exil.Iresponsabila conducere a ţării a adus România în stare de haos şi ruină economică.Industria continuă să fie falimentară.Agricultura a fost ruinată prin distrugerea proprietăţii ţărăneşti.Balanţa de plăţi e dezastroasă,ţara e datoare pe zeci de ani şi creditul compromis.O altă crimă e lupta pentru îndepărtarea omului de Dumnezeu şi mutilarea lui spirituală.Biserica ortodoxă a fost transformată în obiectiv turistic şi centru de spionaj al credincioşilor,iar cea unită a rămas desfiinţată.Restul îl completează închisorile,munca forţată,tratamentul psihiatric.

Ce facem noi pentru fraţii noştri încătuşaţi în ţară?...

De 23 August vom organiza o demonstraţie în faţa Ambasadei reseriste la Washington,cerând: respectarea drepturilor omului în ţară,dreptul de gândire, asociere şi manifestare,dreptul ţăranilor la pământul pe care-l muncesc şi al muncitorilor de a fi stăpâni pe produsul muncii lor,dreptul la paşaport şi liberă circulaţie,abolirea exorbitantelor taxe vamale la pachetele pe care le trimitem fraţilor din ţară pentru a le uşura viaţa,dreptul sacru al României asupra Basarabiei şi Bucovinei,de care "naţionaliştii" noştri din ţară uită să şi amintească,etc. Clipa eliberării pe care o aşteaptă fraţii din ţară se apropie.Pe pământ nu există realităţi permanente.Comunismul va cădea într'o zi,poate mai curând decât se aşteaptă mulţi.

* <u>D.Găzdaru</u>,"Omagiu profanator - Culmea impietăţii şi a mişeliei",în "<u>Pământul strămoşesc</u>",Buenos Aires,nº 1(serie nouă),1974,pagina 42:

Horia Sima ia în batjocură până şi sentimentele de tată ale lui Ilie

Gârneaţă (pag.4,aliniatul final),punându-se astfel într'o postură morală pe care a ştiut s'o ocolească chiar şi un Ceauşescu permiţând ca fiul lui Gârneaţă să meargă în Germania pentru a-şi vedea părintele muribund şi să asiste la înmormântare.

Îmi amintesc că printre cei care au fost eliberaţi din lagăr,odată cu Gârneaţă,era şi poetul Radu Gyr.E un sacrilegiu să se găsească acuma vreun Sima care să spună că Gyr a fost un trădător,chiar dacă l-a văzut colaborator la Glasul Patriei.Horia Sima nu se poate pune în sufletul lui Gârneaţă, şi nu l-ar putea înţelege pe un Radu Gyr,creatorul Sfintei Tinereţe Legionară.In lagărul dela Ciuc,în vara lui 1938,i-a venit soţia aducându-i lui Gyr pe copila lui Luminiţa,mândria,bucuria şi subiectul atâtor gingaşe poezii ale poetului legionar.Jandarmii i-au conces lui Gyr să-şi mângâe copila numai printre sârmele ghimpate.

Ce poate înţelege un Sima,care n'a avut copii,ce dramă s'a petrecut în sufletul lui Gârneaţă şi al lui Radu Gyr!? Horia Sima care şi atunci când, strecurându-se în patul camaradului,i-a conceput acestuia un fiu,printr'un act de mârşevie,a considerat probabil ca o simplă slăbiciune sentimentul patern,refuzând să-şi ia răspunderea de tată şi săvârşind un triplu act abominabil: şi-a înşelat propria soţie,a necinstit casa sacră a camaradului care i-a dat adăpost şi a batjocorit sentimentele întregei Mişcări Legionare care crezuse în el.

ARHEOLOGIE de Tudor Arghezi

Sufletul meu îşi mai aduce-aminte,
Şi-acum şi ne'ncetat,de ce-a trecut,
De un trecut ce mi-e necunoscut,
Dar ale cărui sfinte oseminte
S'au aşezat în mine făr'să ştiu,
Cum nici pământul ştie pe-ale lui,
În care dorm statui lângă statui
Şi-i zăvorît sicriu lângă sicriu

Un murmur ne'ntrerupt,de epitafe,
Cari mai străine,care mai sonore
Prin aer,timpu-i despărţit de ore,
Ca de mireasma lor nişte garoafe.
Tăcerea vocile şi le-a pierdut,
Care-o făceau pe vremuri să răsune.
Aud ţărâna doar a vocilor străbune,
Cum se desface,cum s'a desfăcut...

&& D-na Eglantina Daschievici a reuşit să reunească,într'un elegant volumaş,versurile sale,pline de o fierbinte dragoste de tot ce-i românesc,împrăştiate prin mai toate publicaţiile exilului.Se cheamă "Ţara mea".Nu ni s'a spus unde se poate cere.Noi dăm adresa autoarei: 4621 N.Kenmore Ave. - CHICAGO /Ill.60640 - Statele Unite.

&& La 23 Mai s'a ţinut la Bucureşti congresul unei anexe a partidului moscovit,ce se cheamă... F.U.S.(Frontul Unităţii Socialiste,probabil).Şi ca să arunce şi mai bine praf în ochii oamenilor,au fost puse să ţină de FUS-ul lui Ceauşescu şi principale feţe bisericeşti ale regimului de ocupaţie,care se pretează la tot ce le cere "partidul".Ce-şi propun alde Marina,Mladin, Moisescu şi alţi Arăpaşi dela noua organizaţie,în care sunt membri fondatori? Vreo nouă editare a Sfintelor Scripturi? Da'de unde! Statutul vorbeşte lămurit de "adâncirea democraţiei socialiste" şi"realizarea politicii marxist-leniniste": păi rău a mai ajuns "biserica strămoşească" a lui Anania,cu care-ar vrea să pricopsească şi exilul liber!

&& "Solia" face pe 4 pagini,"cu duhul blândeţei",o savuroasă prezentare a lui Anania,disecat dela curăţenia începuturilor avântate din zodia "fraţiilor de cruce" până la decăderea de azi.Am publica-o în întregime,de-am avea loc - şi de-am fi siguri că tristul caz mai interesează pe cineva...

&& "Sunt multe creaţii minunate pe lume,pe cari le admirăm,catedrale,picturi,sculpturi,dar nicio creaţie nu atinge sublimul ca atunci când se crează omul",constată,în "Ţara şi Exilul",Horia Sima,copleşit de nostalgia unor voluptoase nopţi pariziene: cam de pe vremea când,paralel,se ocupa zelos şi cu organizarea "echipelor de sacrificiu",de paraşutat în ţară...

&& La congresul mondial al Ligii Anticomuniste,ţinut la Washington la 7-11 Aprilie,a luat parte şi un grup de români: Matei Hojbotă,dr.N.Lungoci, Mihail Fărcăşanu,Aristide Nicolae,col.Nazarencu.

&& Dl Vasile Iasinschi,"preşedintele Consiliului Legiunii",a trimis de aniversarea ei o circulară în care,amintind de "24 Iunie 1927,ziua în care Căpitanul a pus temelia Legiunii,cu participarea lui Ion I.Moţa,Ilie Gârneaţă,Corneliu Georgescu şi Radu Mironovici",reafirmă necesitatea şi valoarea ei istorică şi sănătoasele-i principii naţionale şi morale ce-i asigută dăinuirea."Poporul român -a spus Corneliu Codreanu- în aceste zile ale lui nu are nevoie de un mare om politic,ci de un mare educator şi conducător care să biruiască puterile răului şi să zdrobească tagma celor răi.Pentru aceasta însă el va trebui să biruiască mai întâi răul din el şi din ai lui".

&& Reprezentanţi din lumea liberă ai popoarelor subjugate au trimis Conferinţei pentru securitate în Europa o întâmpinare în care,pornind dela justa constatare că aceste popoare n'au cum fi reprezentate prin călăii lor, le exprimă vrerile,cerând restaurarea drepturilor omului,aşa cum sunt ele garantate în Carta Naţiunilor Unite,evacuarea trupelor străine,alegeri libere,libertate de opinie şi presă.Pentru români semnează dl Ion Raţiu.

&& Sentenţiază Ceauşescu că "munca în agricultură nu se poate face de la 8 dimineaţa până la 4 după amiază.Ea trebue făcută de la 3-4 dimineaţa până seara,la 8-9 şi chiar la 10.Numai aşa se poate desvolta agricultura".- Asta e adevărat şi o ştie oricine: aşa şi făcea ţăranul român,când pământul era al lui.Dar acum,de ce-ar mai face-o? ca să înlesnească omului Moscovei risipa pe care-o face cu averea ţării prin toate mozambicurile de pe glob? ca să faciliteze toaletele şi plimbările coanei Lenuţa?...

&& Colonia "română" din Viena se bucură de "prilejul binevenit de a sărbători pe cel mai distins cântăreţ al libertăţii noastre,pe mult înzestratul poet care este dl Eugen Jebeleanu".Să fie vorba de niscai versuri tainice, păstrate cu grijă prin vreun dulap ascuns? dar cum de-a dat de ele părintele Moisescu?... Că Jebeleanu ar fi "un mare poet al libertăţii" au fost de părere şi alţi oratori dela sindrofia comisă în cinstea lui; dacă-i aşa,atunci e clar că poetul venea la Viena direct dela canal...

&& Regimul de ocupaţie publică o revistă "La Roumanie d'aujourd'hui",ca să afle şi streinii ce bine e în ţară.In numărul 2 se etalează pe 4 pagini, în culori,cimitirul din Săpânţa(Maramureş).Pe una din cruci se poate citi: "Aci se odihneşte tânărul fecior Holdiş George.A trăit 23 de ani.Mort de moarte forţată la 1952".Data ne arată clar cauza morţii "forţate",la 23 de ani abia... Altă cruce destăinue,în versuri,despre un anume George,"Că au fost şi condamnat - Şi nu au fost vinovat"! Dar ce păzeşte miliţia din Săpânţa,de nu împiedică difuzarea acestor secrete de stat?...

&& Guvernul de ocupaţie din ţară a hotărît micşorarea tirajului şi rărirea periodicităţii aşa zisei "prese".Pretextul: raţionalizarea consului de hârtie; motivul adevărat: şi-a dat şi el seama,în fine,că "presa" lui,plină de minciuni,n'o citeşte nici dracu!...

&& "Frunţile au încărunţit,dar inima bate cu aceeaşi vigoare",avertizează Sima,în "Ţara şi Exilul" lui,pe camarazii-cititori,- cari,onest avizaţi astfel,s'au şi grăbit să pună câte două lacăte la uşi...

&& Arhiepiscopul ortodox de Tirana,Damian,a murit în Noembrie,la 82 de ani,în închisoare,unde era deţinut din 1967.

&& Se duse şi Pompidou! tocmai se întorsese dintr'o vizită în Rusia...

&& Vrând să asculte posturile streine,şi ştiind că faptul e straşnic pedepsit,un ţigan,precaut,şi-a pus la îndemână,deschizând aparatul de radio, şi vioara.La un moment dat intră vijelios un politruc,strigând: Stai ţigane, că te-am prins ascultând posturi streine!- Da'de unde? răspunde ţiganul,arătându-i vioara, dumnea-ta nu vezi că eu caut să-i bruiez?... ("Exilul solidar")

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr.Petre Vălimăreanu -78 Freiburg Erbprinzenstr.17 A -Germania.Contribuţiile,pe acelaş nume,la Dresdner Bank,Konto 4093380; sau,în Italia,pe acelaş nume,la Conto Corrente Postale 1/44336 -ROMA.

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - -